

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: R. J.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, bytem „X“, t.č. Vazební věznice Litoměřice, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.1.2013, č.j. KRPU-257872-41/ČJ-2012-040022-SV-ZZ,

t a k t o :

- I.** Námitka podjatosti **není důvodná.**
- II.** Žaloba se **z a m í t á .**
- III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8.1.2013, č.j. KRPU-257872-41/ČJ-2012-040022-SV-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že se prodlužuje doba trvání zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 30 dnů od uplynutí doby trvání zajištění stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 14.11.2012, č.j. KRPU-257872-11/ČJ-2012-040022-SV-ZZ, a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.

Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný se má i při rozhodování o prodloužení doby zajištění zabývat otázkou, zda by v daném případě nebylo dostačující pouhé uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Policie je dle žalobce povinna při rozhodování o prodloužení zajištění zkoumat, zda důvody zajištění trvají. Skutečnost, že v daném případě není možné uplatnit mírnější donucovací prostředky, je přitom dle žalobce podmínkou, bez které k zajištění cizince vůbec nelze přistoupit. Otázka možné aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování tak musí být zkoumána nejen v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, ale po celou dobu jeho zajištění. Žalobce trvá na tom,

že s tímto výkladem plně koresponduje i znění tzv. návratové směrnice EU. Dle žalobce tedy bylo povinností žalovaného vyjádřit se v napadeném rozhodnutí mimo jiné i k otázce, proč se v případě žalobce jeví mírnější donucovací prostředky ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jako neúčinné či dokonce jako zcela neaplikovatelné, a to bez ohledu na skutečnost, že žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí již zajištěn byl a rozhodováno bylo pouze o prodloužení tohoto zajištění.

Žalobce uvádí, že správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí toliko konstatuje, že „*správní orgán po řádném posouzení všech jemu známých a podložených skutečností došel k závěru, že v případě účastníka řízení nepostačuje uložení zvláštního opatření podle § 123b.*“

Žalobce trvá na tom, že se žalovaný s otázkou možnosti využití mírnějších prostředků dle § 123b zákona o pobytu cizinců v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal a toto rozhodnutí je tak dle žalobce v tomto bodu nepřezkoumatelné.

Dále žalobce namítá, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je vzhledem k jeho výroku naprosto nedostatečné, neboť se v něm neuvádí, jaké kroky směřující k realizaci správního vyhoštění žalobce bude správní orgán podnikat, jak budou tyto kroky časově náročné a proč odůvodňují právě tuto stanovenou délku zajištění.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný zevrubně popsal průběh dosavadních řízení vedených z jeho strany se žalobcem. Z žalovaným uvedených skutečností soud vypichuje, že dne 14.11.2012 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z území členských států EU z důvodu pobytu na území České republiky bez platného cestovního dokladu a bez víza i bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Následně byl žalobce zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění a stanovena doba zajištění na 60 dnů. Rozhodnutím ze dne 23.11.2012, č.j. KRPÚ-257872-33/ČJ-2012-040022-SV-ZZ, bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce z území členských států EU v délce 4 let a lhůtou k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Do dne 8.1.2013 nebyl žalobci vydán nový cestovní doklad, ovšem dle obdržených dokladů se žalovaný domníval, že cestovní doklad bude orgány Ukrajiny vystaven. Na základě těchto skutečností přistoupil žalovaný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí o prodloužení doby zajištění. K prodloužení zajištění přistoupil žalovaný z tohoto důvodu, že k realizaci správního vyhoštění již chyběla pouze administrativní část, tedy vystavení náhradního cestovního dokladu a zajištění průvozu přes Slovenskou republiku na Ukrajinu. Potřebné kroky k naplnění institutu vyhoštění bylo v rámci prodloužené doby zajištění zcela reálné dokončit a realizaci správního vyhoštění uskutečnit. To potvrzuje i skutečnost, že realizace a předání žalobce orgánům Slovenské republiky k průvozu na Ukrajinu byla naplánována na 8.2.2013 v 10.00 hod. na bývalém hraničním přechodu Hodonín-Holič. Realizace byla zrušena z důvodu zadržení žalobce a uvalení vazby na jeho osobu. Tím došlo k nemožnosti uskutečnit realizaci správního vyhoštění. Žalobce byl dne 7.2.2013 propuštěn ze zajištění a následně zadržen dle trestního řádu a následně dne 9.2.2013 vzat do vyšetřovací vazby v Litoměřicích.

Žalovaný trvá na tom, že možností uložení zvláštního opatření za účelem vycestování se v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval dosti podrobně. Dle jeho názoru náležitě a dostatečně podrobně odůvodnil, proč nepostačuje na místo zajištění uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalovaný uvádí, že na stranách 2 a 3 žalobou napadeného rozhodnutí popisuje, z jakých skutečností při svém rozhodování vycházel, co jej vedlo k danému závěru, a jak v dané věci uvažoval. Zvážil předchozí neoprávněný pobyt žalobce, vědomé nerespektování uloženého správního vyhoštění, absenci cestovního dokladu i nulovou

snahu žalobce o legalizaci pobytu. Rovněž žalovaný poukázal na nebezpečí skrývání se ze strany žalobce a nebezpečí vyhýbání se ze strany žalobce realizaci správního vyhoštění, či jeho ztěžování. Žalovaný konstatoval, že ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že nepostačuje uložení žalobci zvláštního opatření za účelem vycestování, neboť jeho uplatnění by bylo zcela zjevně neúčelné.

Žalovaný rovněž nesouhlasí s názorem, že žalobou napadené rozhodnutí je nedostatečným způsobem odůvodněno ve vztahu k délce prodloužení zajištění. Žalovaný výslovně zejména na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že realizaci správního vyhoštění brání pouhý administrativní úkon v gesci velvyslanectví Ukrajiny, tedy vydání náhradního cestovního dokladu, přičemž tento úkon je ulehčen potvrzenou totožností žalobce na základě již neplatného cestovního pasu SSSR. Žalovaný v napadeném rozhodnutí jednoznačně dospěl k závěru, že v době prodlouženého zajištění je pravděpodobně možné celou realizaci správního vyhoštění provést.

Dále žalovaný zdůraznil, že při rozhodování o prodloužení zajištění postupoval zcela v souladu s platnými právními předpisy a řídil se i rozsudky Nejvyššího správního soudu i Krajského soudu v Ústí nad Labem. Ve svém rozhodnutí se mimo jiné zabýval otázkou možnosti uložení mírnějších opatření majících za cíl realizaci správního vyhoštění, posoudil, že realizaci vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého ani rodinného života žalobce, a posoudil a náležitě zdůvodnil své úvahy o více než potenciální možnosti realizace správního vyhoštění.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Primárně se soud zabýval námitkou podjatosti, kterou žalobce po řádném poučení vznesl v průběhu řízení prostřednictvím faxového podání dne 12.2.2013. V ustanovení § 8 odst. 1 s.ř.s. je stanoveno, že soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti; vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení; důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. V ustanovení § 8 odst. 5 s.ř.s. je mimo jiné uvedeno, že námitka podjatosti musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována.

V daném konkrétním případě žalobce pouze vznesl námitku podjatosti zaškrtnutím na poučení o možnosti uplatnění námitky podjatosti, ovšem svoji námitku i přes řádné poučení nijak neodůvodnil. Soudce projednávající danou věc se nepodílel na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu. Rovněž není dán žádný důvod pochybovat o nepodjatosti soudce projednávajícího danou věc se zřetelem na jeho poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům. Vzhledem k těmto skutečnostem byla shledána námitka žalobce jako zcela nedůvodná.

S ohledem na skutečnost, že v dané věci se jedná o řízení, v němž je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny, žalobcova námitka byla shledána jako nedůvodná a proti danému soudnímu rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, postupoval soud při vyřízení žalobcovy námitky podjatosti postupem dle § 8 odst. 6 s.ř.s.

Následně přistoupil soud k přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady

vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

V ustanovení § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území.

V souladu s ustanovením § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí při rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění správní orgán zvážit mimo jiné i to, zda nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.

Mezi účastníky je nesporné, že skutečnost, zda nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, je nutné zvážit i v případě rozhodování o prodloužení doby zajištění postupem dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

Ze žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že otázkou možnosti uložení žalobci zvláštního opatření za účelem vycestování se správní orgán zabýval již při rozhodování o prvotním zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Správní orgán konstatoval, že existuje reálné nebezpečí, že by žalobce mohl opakovaně mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť se takového jednání již v minulosti dopustil, a to v době od 12.11.1996 do 12.5.1999, kdy mařil rozhodnutí správního orgánu o zákazu pobytu, vydané Policií České republiky v Chomutově. Dále správní orgán konstatoval, že žalobce prokazatelně nevycestoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, které vydala Policie České republiky v Chomutově a pobýval dále na území České republiky neoprávněně bez víza a od 21.4.1999 i bez platného cestovního dokladu. S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl správní orgán k závěru, že je zde reálné nebezpečí, že by žalobce nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, kterým se rozumí ukončení pobytu cizince na území České republiky, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území České republiky a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, ve stanovené době k vycestování by nevycestoval a na území České republiky by pobýval i přesto, že by mu bylo uloženo správní vyhoštění. Z uvedených skutečností správní orgán rovněž dospěl k závěru, že hrozí reálné nebezpečí, že by se žalobce skrýval a ztěžoval výkon správního vyhoštění. Z uvedených důvodů správní orgán při rozhodování o prvotním zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dospěl k závěru, že uložení zvláštního opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců by bylo neúčelné.

Při rozhodování o prodloužení zajištění žalobce za účelem vyhoštění o dalších 30 dnů se otázkou možnosti uplatnění zvláštního opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí rovněž řádně zabýval, a to na straně 3 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný výslovně uvedl v žalobou napadeném rozhodnutí, že dle jeho názoru v případě žalobce stále existuje důvodné nebezpečí, že žalobce v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území České republiky nevycestuje, neboť stále nevlastní cestovní pas. Nevycestováním by žalobce mařil rozhodnutí o správním

vyhoštění. S ohledem na tuto skutečnost a skutečnosti zjištěné v rámci řízení o prvotním zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění konstatoval žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, že existuje stále reálné nebezpečí, že by žalobce nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, ve stanovené době by nevycestoval a pobýval by na území České republiky i přesto, že mu bylo uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie, čímž by opakovaně porušoval právní předpisy a rovněž by tím mařil výkon správního rozhodnutí. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí rovněž dospěl k závěru, že v daném případě stále hrozí nebezpečí, že by se žalobce skrýval a ztěžoval výkon správního vyhoštění. Na základě těchto skutečností dospěl žalovaný k závěru, že uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců by v daném případě bylo neúčelné.

Na základě výše uvedeného soud konstatuje, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí otázkou posouzení možnosti uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců řádně zabýval i v rámci řízení o prodloužení zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Tato žalobcova námitka je tedy dle soudu zcela nedůvodná.

Žalobce v podané žalobě dále uplatnil zcela obecnou námitku nedostatečného odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k posouzení důvodů prodloužení zajištění, kdy uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí dle jeho názoru neobsahuje specifikaci kroků, které budou v době prodlouženého zajištění podnikány k realizaci správního vyhoštění žalobce, specifikaci časové náročnosti těchto kroků a odůvodnění délky prodloužení zajištění.

Ani s touto zcela obecnou námitkou se soud nemůže ztotožnit. Žalovaný se uvedenými otázkami zabýval na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný výslovně uvedl, že doba prodloužení zajištění o 30 dnů by měla být dostatečná k zajištění náhradního cestovního dokladu, a to vzhledem ke skutečnosti, že žalobce vlastnil cestovní pas Svazu Sovětských socialistických republik a není tedy nutné ověřovat totožnost žalobce, což bývá časově velmi náročné. V daném případě je nutné učinit pouze administrativní úkon, který je však v gesci ukrajinského velvyslanectví. Dále žalovaný konstatoval v žalobou napadeném rozhodnutí, že s ohledem na zkušenosti s dosavadní praxí s vystavováním cestovních dokladů velvyslanectvím Ukrajiny odpovídá doba 30 dnů, o které je prodloužena doba zajištění, realistickému odhadu doby nutné k realizaci správního vyhoštění, když realizace správního vyhoštění je závislá pouze na vydání náhradního cestovního dokladu. Žalovaný rovněž konstatoval, že doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění byla rovněž stanovena s přihlédnutím na skutečnost, aby trvala co nejkratší dobu a také s ohledem na přiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života žalobce.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že i tato druhá žalobcova námitka je zcela nedůvodná, neboť žalovaný se s uvedenými skutečnostmi v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela dostačujícím způsobem řádně vypořádal.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad II. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad III. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 14. února 2013

Mgr. Václav Trajer, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová